

This ebook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this ebook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you'll have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

Title: Barnavännen, 1905-02

Author: Various

Editor: J. B. Gauffin

Release date: December 5, 2008 [eBook #27417]

Language: Swedish

Credits: Produced by Juliet Sutherland, Rénaud Lévesque and the Online Distributed Proofreading Team at <http://www.pgdp.net>

*** START OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK BARNAVÄNNEN, 1905-02 ***

N:o 5
2 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Guds rike.

Mark. 4: 26-32.

är Jesus satt bland en skara lyssnande åhörare i Guds fria natur, höll han vanligen sina skönaste predikningar. Han kunde då fästa sina åhörarens uppmärksamhet på fåglarna, som glada och bekymmerslösa flögo öfver deras hufvud eller på de vackra liljorna, som smyckade Galileens dalar. Han såg åkermannen kasta sin säd i åkern eller fiskaren lägga ut sitt nät i hafvet och fann härigenom en lämplig anledning att till dessa alldagliga företeelser knyta lärdomar om Guds rike.

I dag få äfven vi sätta oss vid hans fötter och höra honom tala. "*Så är Guds rike*", säger han, "*såsom när en man kastar säd i jorden.*" Här är det bilden af såningsmannen, som han ställer framför oss. Han ser, huru denne tager en handfull säd efter den andra och strör ut alltsammans på sin åker. Såningsmannen vet, att Gud skall välsigna hans utsäde, därför kan han så bekymmerslöst strö ut det. Han får vänta en tid på skörden, men under denna tid går han till andra sysselsättningar och bekymrar sig icke alls om huru utsädet skall bära frukt. Det sörjer Gud för. Han sänder i rätt tid både sol och regn. Han låter den späda brodden finna behöflig näring i jorden, och när skördetiden kommer, så tackes den svarta åkerjorden af ett böljande sädesfält.

Så önska ock edra söndagsskollärare att vara Guds såningsmän. De så sin säd hvarje söndag, men äfven de måste vänta, innan de få se den gyllene skörden. Ni veta så väl hvilken säd de så, ni höra dem tala om Jesus, barnens vän, om frälsarens kärlek till syndare, om hans död och uppståndelse. Detta är deras utsäde. Gud själf har gifvit dem det, och de få icke använda något

annat, ty de skola så god säd uti sin åker.

Men deras åkerjord ter sig något annorlunda än den som besås af landtmannen. Ofta nog liknar den ett fält fullt af ogräs. Där växer osanning, vrede, oärlighet, olydnad och annat mer. Ty det är människohjärtan, som äro Guds såningsmäns åkerfält. Och detta ogräs kan icke få växa fritt därinne, därför måste de låta Guds ords plogbill gå djupt, de vilja väcka ånger och syndakänsla i barnahjärtat, så att det blir beredt att taga emot det ljufliga ordet om Jesu förlåtande kärlek.

Såsom ett ädelt frö faller detta ord ned i barnahjärtat. Gud ser det med välbehag och vill så gärna, att det lilla fröet skall utveckla sig. Därför måste Guds nåds regn ofta falla ned i ditt hjärta, min unge vän. Gå därför flitigt till söndagsskolan och hör uppmärksamt på hvad där säges, ty då välsignar Gud det lilla frö, som blifvit sådt i ditt hjärta. Och du skall få se, att det en dag blir en härlig skörd. Då skall Guds ljufva frid, glädje och nåd lik gyllene ax betäcka ditt hjärtas åkerteg. Du skall då måhända en dag kunna instämma i de ord, som en gång yttrades af en rik och mäktig man: "All den välsignelse, som Gud gifvit mig här på jorden såväl som den, jag hoppas få i himmelen, den har jag att tacka söndagsskolan för". *Fr. E.*

Johannes.

(Forts. fr. föreg. n:r).

Fru Fredman var nu sysselsatt hvarje eftermiddag hos den främmande frun, och Johannes var då ofta ensam. En dag kom en bondhustru från byn och ville beställa linnesömnad. Hon ville nödvändigt träffa fru Fredman, så att hon fick uträtta sitt ärende, innan hon gick tillbaka, h varför Johannes var tvungen att gå och bedja sin mor komma hem.

Han fann henne slutligen i den fina damens trädgård, sysselsatt med att taga upp rotsaker ur trädgårdslandet. Då han framfört sitt uppdrag, skyndade sig modern hem, och Johannes stannade kvar och såg sig omkring.

Rundtomkring trädgården stod en väldig häck med dvärgträd, i hvars grenar rödkindade äpplen hängde och logo emot honom. Aldrig förr hade han sett så vackra äpplen.

Han kunde icke motstå frestelsen. Han räckte ut sin hand och bröt ner ett af de vackraste äpplena.

Då ljud plötsligt en klar men svag röst i hans öra:

"Nej, gosse, det där är ju synd."

Förskräckt lät han handen med äpplet sjunka och såg sig omkring åt alla sidor, men han kunde icke se någon. Han såg blott en nyss byggd glasveranda, hvars dörr stod öppen.

Åter trängde ljudet af den svaga, bedjande rösten till hans öra:

"Hör du, gosse, var så snäll och kom hit till mig".

Halft nyfiken, halft tvingad af en oförklarlig makt gick han uppför de få trappstegen till verandan och tittade in. Där, midt framför dörren, stod en klädd rullstol, i hvilken satt en liten blek, ofärdig flicka, hvilkens stora, strålande ögon tycktes kunna se midt igenom honom.

Hon räckte ut handen emot honom. Men Johannes tog den icke. Då han aldrig själf visade någon en vänlighet, förstod han icke heller att uppskatta andras.

"Hvem är du?" frågade den lilla flickan utan att på minsta sätt känna sig sårad. Johannes såg upp med sin mest trotsiga min.

"Jag heter Johannes. Det är min mor, som går i hjälp här i huset. Och om du också tio gånger skvallrar för henne om äpplet, så bryr jag mig inte om det."

Det lilla fina ansiktet såg sorgset ut.

"Hvarför skulle jag göra din mor så bedröfvad, Johannes?" sade hon. "Du vet ju, att Gud i alla fall ser allting, eller vet du inte det?"

Johannes såg fortfarande mycket ond ut.

"Du har kanske mycket ondt, du stackars gosse--mer än jag kanhända?" sade hon deltagande.

"Hvarför tror du det?" frågade Johannes vresigt.

"Jo, för att du ser så ond och missnöjd ut. Därför tänkte jag, att du kanske hade smärtor på något ställe i kroppen."

"Nej, jag har inte ondt någonstans."

Det kunde hon icke förstå. "Kan du springa och gå och plocka blommor och skaka ner äpplen och allting?"

"Ja visst. Hvarför skulle jag inte kunna det?"

"Och ändå är du inte glad och sjunger och tackar Gud hela dagen för denna stora lycka?--Men det är ju förfärligt otacksamt. Jag är också stygg ibland--o, ja, jag vet det väl. Men då brukar jag bedja Gud om förlåtelse och att han skall hjälpa mig att bli snäll. Och han hjälper alltid. Du måste också bedja till honom, Johannes. Och om du inte vill bedja ensam, så ska vi bedja båda två."

Allt hvad den lilla flickan sade, var för Johannes såsom en dunkel gåta. Men när han gick hem, sedan han lofvat henne att i morgon komma tillbaka, föreföll det honom, som om en liten eldgnista tändts djupt inne i hans själ, en gnista, som brände och som förnams lik en varm längtan efter att försöka bli snäll.--

Från den dagen träffade han dagligen Magdalena, så hette den stackars sjuka lilla flickan.

Kanske kände hon omedvetet, att här väntade henne en uppgift, för hvilken hennes svaga hand var stark nog.

Hvarje dag måste Johannes vara hos henne ett par timmar. Men tro icke, att han genast var god och vänlig ens mot den sjuka. Nej, han plågade henne ofta med fula ord och med sitt tvära, ovänliga sätt. Men hon gaf ändå ej hoppet förloradt. Om han ibland var mer än vanligt stygg, tog hon hans hand i sin och bad tyst: "Gode Gud, du ser, att Johannes har så svårt för att bli snäll--ack, hjälp honom, gode Gud!"

Emellertid försiggick långsamt och omärkligt en underbar förändring med gossen.

Då berättade Magdalena för honom om frälsaren och hur han måst lida svåra smärtor för att alla de syndiga människorna, äfven hon och Johannes, skulle kunna frälsas. Och Johannes tyckte, att eldgnistan i hans inre blef större och brände allt starkare.

Ibland måste hon hålla upp midt i berättelsen, ty smärtorna öfverväldigade henne. Hennes skuldror drogos tillsammans, och de smala armarna slingrades omkring gossens hals. Då kände han lidande och smärtor på riktigt nära håll.

Så nalkades man långsamt julen. Träden hade klädt sig i silfverskrud och hela nejden var öfversållad med stjärnkristaller, liksom till ära för den stora stjärnan, som gick upp öfver Betlehemsnejden den första julnatten.

Magdalena hade enträget bedt sin mor fara in till staden och köpa julgåfvor att dela ut åt de fattiga barnen i byn, men denna hade ogärna velat resa bort från sitt döende barn, ty hon förstod ju, att slutet ej kunde vara långt borta. Den lilla flickan hade under de senaste veckorna blifvit allt mera blek och genomskinlig, och hennes ögon hade en glans, liksom om ängeln, som snart skulle komma för att hämta henne, redan hade tryckt sin kyss på hennes panna. Men den kärleksfulla modern ville dock ej säga nej till sitt barns sista önskan. Johannes var hos Magdalena, han satt tyst och stilla på en stol bredvid sängen, och hans mor hjälpte till med julbaket i köket--ingenting kunde ju hända Magdalena under de timmar hon skulle vara borta.--

STACKARS FRUSNA SMÅ!

Det är så tyst och stilla i sjukrummet. En behaglig doft af bakverk liksom sväfvat i luften--i morgon är ju den heliga julaftonen inne. Magdalena ligger på sin hvita kudde med flammande rosor på kinden och flämtande bröst.

"Johannes, lofva mig en sak", säger hon plötsligt.

Han nickar. Han har lärt sig hålla mycket af sin lilla vän och lärarinna, men han blygs att säga henne det.

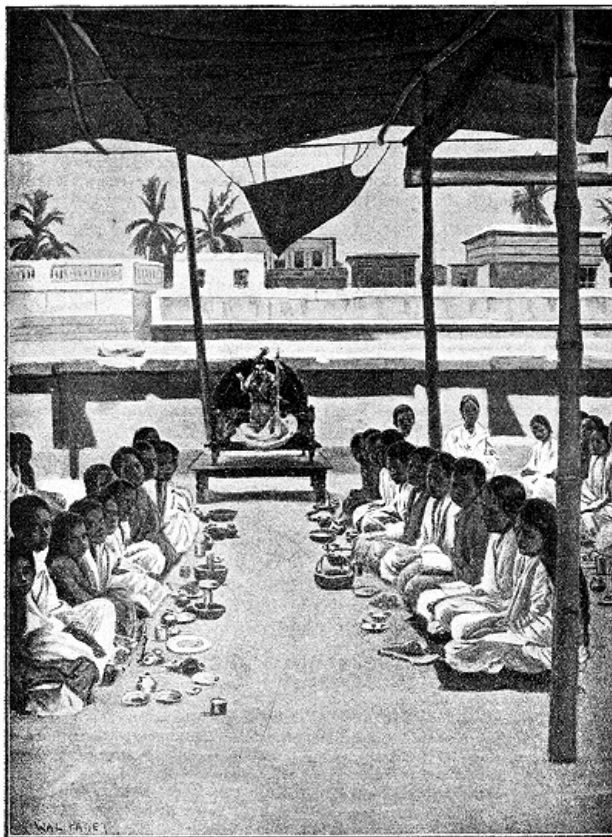
"Försök att bli god och snäll, Johannes, framför allt mot din mor. Men var inte stygg mot andra heller. Jag tror inte jag skulle kunna glädja mig riktigt åt allt det sköna och härliga, som jag får se i himmelen, om jag vet att du inte vill bli snäll. Det går nog inte för dig genast, men när du fått lära dig det, skall du få känna huru lycklig du skall bli----"

Hon tystnar. Hon känner sig så lätt, som om hon kunde flyga, och likväl är hon så svag, att hon ej förmår säga mer.

Men efter en stund börjar hon åter, ehuru med svårighet:

"Lofva mig, Johannes, att du vill bedja.--Ack, gör det!--Jag har haft så mycket ondt.--Du kan inte ens förstå det.--Du--är--så lycklig--och rik.--Försök att bedja!"

Då smälter den återstod af trots och styfsinhet, som ännu fanns kvar i hans hjärta. Han kastar sig ned på golvet, gömmer ansiktet i armarna och snyftar högt:

EN FLICKSKOLA I INDIEN.

"Käre, gode Gud, förlåt mig att jag varit så stygg emot mor och alla andra människor och hjälp mig att aldrig blifva det mer!"

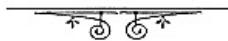
Ett saligt leende lyser upp det genomskinliga anletet på kudden. Lilla Magdalena vet nu, att hon icke lefvat förgäfvets.

Följande dag, när julens klockor ringde, kom ängeln och tog hennes själ med sig. Hon fick fira jul i himmelen.--

Johannes sitter åter i ett hörn i sin mors torftiga stuga. Men denna gång är han ej ensam. Hans mor är hos honom. Hon håller hans hufvud hårdt tryckt mot sitt bröst och förnimmer med innerlig tacksamhet, huru hans tårar droppa ned på hennes hand. Han gråter ut sin sorg öfver sin lilla väninnas död och sin ånger öfver sin egen synd. Sedan böja de båda sina knän och bedja om den dyrbaraste och skönaste af alla gåfvor: förlåtelse för synderna och kärlek i hjärtat.

Och julens stjärnor tindra i den mörka kvällen.

(Slut.)

Stackars frusna små!

*Du äger mor, du äger far,
säg, har du tänkt på hvad du har?
Du har ett hem, ett skyddadt bo,
där du i storm kan finna ro,
där det är ljusst och varmt och godt,
säg, har du tänkt på hvad du fått?*

*Det finns så många frusna små,
som, utan hem i världen gå,
som ej i älskad moders famn
sig kunna söka fridfull hamn,
så mången, mången lider nöd
och gråter efter hem och bröd.*

Kanhända att invid din port

*det står en sådan.--Öppna fort!
Sök dela med dig hvad du fått--
Gud gifvit dig så mycket godt,--
och vet, att hvad du gjort Hans små,
det har du Honom gjort också.*

*Och kanske se'n du höra får,
när du en gång för Honom står:
"Jag frusen var och sorgsen gick,
och då hos dig ett hem Jag fick!"
Så öppna hjärta, hem och famn,
gör allt i Herrens Jesu namn!*

Ella.

En flickskola i Indien.

Med teckning.

Det är synnerligen intressant att ibland få göra små utflykter i världen för att se, huru andra människor hafva det och under hvilka förhållanden de växa upp och lefva fram sitt lif. Det är därför för mig ett sant nöje att i dag taga eder alla med mig på en liten tripp till södra Asien och under tiden berätta litet om barnen och skolorna i detta land.

Vår ena teckning förflyttar oss då med ens till det rika, varma Indien, landet med susande palmskogar invid Ganges-flodens stränder. Här möter oss en afbildning af en flickskola, men den är mycket olik våra svenska skolor. Luften är ljum, ja, nästan het. Därför har skolsalen inga väggar. Taket hvilar på stolpar och består af segelduk. Bord och stolar finnas ej. Man sitter på golfvet med benen i kors och knäet tjänar som pulpet. Allt är således af enklaste slag. Och likväl är denna skola en hufvudstads-skola i det stora, folkrika Kalkutta. Den staden finner du lätt på din karta vid en af Ganges' utloppsarmar.

Till denna enkla skola infinna sig dagligen tvåhundra femtio hindu-flickor mellan fem och elfva år för att under ledning af infödda lärarinnor lära sig läsa, skriva och räkna. Religionsundervisning saknas icke heller, men de små få icke höra talas om himmelens Gud, ej heller om Jesus, världens frälsare och barnens store vän, utan de få lära sig tillbedja en indisk afgud, Sarasvati, som anses för skolans skyddshelgon. Sarasvati afbildas med en bok eller ett musikinstrument i handen. Till denne föra de små flickorna med sig såsom offergåfvor litet ris, en pisang-eller mango-frukt eller ock några välluktande blommor. En af de äldre flickorna uppstämmer en sång och de öfriga falla in och sjunga med. Så bedjas de vanliga bönerna, alltsammans är slut på en kvarts timme, hvarefter den lilla skaran med lif och lust börjar det egentliga skolarbetet.

Denna hindu-skola är upprättad och bekostad af en rik indisk dam, som mycket sörjer öfver, att millioner af de stackars hindu-barnen icke få någon undervisning alls utan växa upp i den djupaste okunnet och därför heller aldrig kunna komma till någon lyftning vare sig i andligt eller lekamligt hänseende. Och hon har inrättat skolan så godt hon förstått från sin hedniska synpunkt.

Finns då inga skolor i Indien? Jo, där finnas icke mindre än 150,000, med omkring fyra och en half millioner skolbarn. Men detta är såsom en droppe i hafvet. Ty barnen i skolåldern äro öfver fyratio millioner. Då kan du själf räkna ut, huru många millioner barn växa upp i det fullständigaste mörker. Och isynnerhet är det sämst ställt för flickorna, ty utaf dem få blott fyra hundra tusen skolundervisning och aderton millioner flickor i skolåldern sakna all undervisning.

Efter denna lilla glänt på dörren till det tjocka mörkret i det sköna landet vid Ganges' stränder, där palmskogarna susa, kunde man med all rätt fråga landets herrar, de för kristlig missionsverksamhet nitälskande engelsmännen: Hvarför är mörkret så tjockt ännu i det gamla Indien?

J. B. G.

Bilder ur enkel Erics tittskåp.

I. Lycklige Josef.

God dag, små vänner! Det var ett stort nöje för mig att få komma hit öfver till "grannas" och bli bekant med de små, som läsa Barnavännen.

Jag kan undra om jag får sätta mitt tittskåp hos eder, midt ibland alla edra leksaker? Tack, jag tror nog jag får det.

Då ska ni också få sitta på onkel Erics knä och kasta en blick i hans tittskåp. Jag undrar om ni ha lust--och tid?--Jo, flickorna kanske. Men gossarna ha väl så brådt att storma Port Arthur, den väldiga snöfästningen därute på gårdsplanen, att tiden knappt räcker till för något annat.

Jo, men jag tror verkligen, att både Carl-Axel och Einar, som jag känner sedan i somras, och äfven den lille tappre general Nogi--d. v. s. Jakob Ekvall--dragas häråt? Nå, välkomna, då! Ni kunna minsann behöfva värma edra blåfrusna "stridshandskar" en stund.

Ser ni, små vänner, medan onkel gått omkring i bygderna, har han uppfångat en och annan bild ur lifvet och gömt dem i sin kamera, och jag tror, att om den gode Guden låter sitt solljus falla öfver dem, så kunna dessa bilder blifva både till glädje och lärdom för oss. Välsigne han nu vår lilla stund framför tittskåpet!

Låtom oss då kasta en blick på den första bilden!

Ser ni det där huset med trappgafveln vid den trånga gatan i hufvudstaden? Nåväl--ni ser då också, huru blek han är, den där lille gossen, som sträcker ut hufvudet genom fönstret där högt uppe. Och dock kallar man honom "den lycklige Josef". Detta är också öfverskriften på vår berättelse i dag, och jag hoppas, att ni alla vilja höra berättas lille Josefs lefnads saga.

Där uppe i gafvelrummet hade han tillbragt sin mesta tid. Han och hans mor jämte blinda mormor flyttade in dit från landet, emedan hans far genom dryckenskap förstört allt hvad de ägt och nu fått plats i staden som hamnarbetare. Han dog snart en drinkares död, och nu hade Josef blott sin mor och mormor kvar i lifvet.

Hans mormor älskade Herren Jesus och hade förr sökt tala med Josef om honom; men nu på ålderdomen hade hon blifvit så trött och slö, att hon icke ofta kunde gifva nöjaktiga svar på alla de frågor gossen ställde till henne om Gud, öm frälsaren och himmelen. Hans mor var tyvärr alldeles icke intresserad af sådana ting. Hon lefde i allehanda synder och förde ett mycket stormigt regemente öfver sin mor och sin lille ofärdige gosse.

Ja, "lycklige Josef" var en liten vanför gosse. Hans far hade en gång i rusigt tillstånd kastat gossen ur sängen och skadat hans rygg. Följden däraf var, att Josef stannat i växten och nu vid fjorton års ålder såg ut som om han varit åtta.

Man glömde dock snart att gossen var en krympling. Hans stora, själfulla ögon och hans soliga leende liksom lyste upp allt omkring honom. Därtill hade han en mjuk och behaglig stämma, som smekte örat både när han talade och när han sjöng--och sjöng det gjorde han ofta.

Men ni undra säkert, att en sådan där liten fattig, sjuklig krympling kunde vara så lycklig, att han till och med af grannarna i huset kallades för "lycklige Josef". Vi skola då se, hvem och hvad det var, som gjort honom så lycklig.

För ett par år sedan, en kulen höst-kväll, när det var mycket kallt och mörkt däruppe i det lilla vindsrummet, hade han krupit ned för trapporna och ut på den trånga gatan för att åtminstone få litet ljus från gaslyktorna och så mycket luft som bestods därnere mellan de höga husraderna.

(Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen fortfar hela året.

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 6-12 Febr. 1905.

- M. 6. Mark. 4: 35-41. *Jesus stillar stormen.*
T. 7. Mark. 4: 35-36. *Jesus sofver i skeppet.*
O. 8. Mark. 4: 37. *Stormen uppstår.*
T. 9. Mark. 4: 38. *Lärjungarne förskräckas och väcka frälsaren.*
F. 10. Mark. 4: 39. *Jesus bjuder vinden tystna och vågen lägga sig till ro.*
L. 11. Mark. 4: 40. *Jesus förvånar sig öfver lärjungarnes brist på tro.*
S. 12. Mark. 4: 41. *Lärjungarne förvåna sig öfver Jesu makt.*

Söndagsskoltext för den 12 Februari.

Mark. 4: 35-41.

Minnesvers: Ps. 107: 28. Men de ropade till Herren i sin nöd, och han förde dem ut ur deras trångmål.

UPPSALA 1905, K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

N:o 6
9 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Jesus stillar stormen.

Mark. 4: 35-41.

Herren Jesus är en mäktig frälsare, och det skänker en underbar trygghet att tro på honom och att vara hans vän. Han visade sig äga en gudomlig makt, då han stillade stormen och betvang de blinda naturmakterna, då han botade de besatte och besegrade ondskans mörka makter, och då han väckte upp Jairi dotter och fördref själfva döden. Ja, mäktig var han i ord, mäktig var han i gärning, mäktig i sin kärlek. Däröfver vittnar och berättelsen om, huru Jesus stillar stormen.

Från det myckna kärleksarbetet i Kapernaum måste Jesus ändock bort för att hvila. Hans lärjungar och vänner togo honom med till stranden af sjön Genesaret, där en stor segelbåt väntade honom och dem. Här redde nu vänliga händer en bädd åt honom i båtens stäf. Trött som Jesus var, somnade han snart och sof så godt och lugnt som ett barn i modersskötet.

På frälsaren och hans vänner i båten lura onda makter, som vilja förgöra dem. Det hade varit en varm dag. För en svalkande aftonbris glider båten ut på de lätt krusade vågorna, som i aftonsolens sken skifta som pärlemor och smaragd. Flera andra båtar följa efter. Det synes bli en angenäm färd i österlandets milda skymning och klart strålande stjärnljus. Men plötsligt brusar en stormvind ned från den bergiga, branta stranden, vågorna börja skumma och rasa, vinden sliter seglen i trasor och bräcker masten, det ser ut som om alla skulle gå till botten i det hemska djupet. Men frälsaren sofver godt och lugnt som ett barn i sin moders sköte.

Lärjungarne äro icke ovana vid sjön. De flesta af dem hade varit fiskare just på denna nyckfulla sjö ända från barndomsåren. De hafva växt upp i fiskarbåten. Men likväl blifva de gripna af den djupaste förfäran vid denna våldsamma storm, hvars like de aldrig förr varit med om. De skynda därför fram till Jesus och ropa alla med en mun: "Mästare, sköter du icke därom, att vi förgås?"----
--Deras konst och makt att manövrera båten till land var nu slut. Det återstod ingenting annat än att förgås i böljorna, som tusen före och efter dem måst göra, såvida icke Jesus kunde hjälpa dem.

Lugnt som ett barn i modersskötet har Jesus sofvit i skeppet, lugnt vaknar han upp och majestätisk står han där i stäfven och bjuder stormen tystna och böljorna lägga sig till ro. Med ängslan målad i sina anleten sträcka lärjungarna händerna mot frälsaren. Lif eller död för dem hänger i detta ögonblick allenast vid honom. Och se--vinden tystnar på hans ord, vågorna somna och dö, som om där aldrig en storm gått fram öfver Genesaret, himmelns stjärnor spegla sig snart åter i det blanka vattnet.

Det är så tyst, så tyst omkring frälsaren. Knäppta händer och tysta böner stiga upp till Gud från folket. Slutligen bryter Jesus själf tystnaden och riktar till de sina de mildt förebrående orden: "Hvarför ären I så rädda? Huru kommer det till, att I icke hafven tro?" Frälsaren förvånar sig öfver lärjungarnes brist på manlig tro. Det ser nästan ut, som om han väntat, att de skulle ha utfört det under, som han nyss utfört.

Lärjungarne och det öfriga folket stå ännu tysta och stumma. Ej heller besvara de frälsarens frågor hvarför de äro så rädda och hvarför de sakna tro för att kunna bekämpa storm och våg. I känslan af sin litenhet och vanmakt och af frälsarens storhet och väldighet hviska de blott till hvarandra: "Hvem är då denne, att både vädret och hafvet äro honom lydiga?"

Denna folkets fråga är af en sådan betydelse, att jämväl vi, som äro små, behöfva söka efter svaret. Herren Jesus har i alla tider varit en stor fråga för alla tänkande människor. Skriften vittnar öfver allt att han är Guds son, vår och allas frälsare. Hans egna gärningar, hans egna ord säga oss detsamma. Och alla, som i tron sökt frälsning och frid hos honom, de hafva erfarit, att han är Guds son och världens frälsare. Ty åt alla bedröfvade skänker han tröst.

Det att Jesus stillade stormen vittnar nog så tydligt om att han är Guds son. Men denna gärning visar ock hän till den makt, som Adam hade före syndafallet, då han ännu var jordens herre. Och den visar framåt denna gärning på den tid, då vi skola varda Jesus like i helighet och makt, och då hela jorden blifvit ett Guds rike och mänskligheten funnit sin Gud.

Du, liten, bör därför i tro och förtröstan hvila vid din frälsare. Det skänker en oändlig trygghet i lifvets strider att hafva honom till sin vän, och det är villkoret för att du i kommande dagar skall varda lik honom.

J. B. G.

Då hände det sig, att han såg en hel hop människor gå in genom en port, hvarifrån ett starkt ljussken strömmade ut. Med mycken möda närmade han sig huset. Hvarje gång dörren öppnades, hörde han klara toner af en frisk sång strömma sig till mötes, och han blef naturligtvis alltmer intresserad.

Nu tystnade sången. Då smög han sig öfver gatan, gläntade på dörren och slank in. Ah, så ljust här var--och så varmt och skönt!--Det stod någon därborta vid det höga fönstret och talade tyst och dämpadt, alldeles som stackars mormor brukade göra, när hon bad till Gud. Men han hörde ej riktigt här nere vid dörren. Tänk, om han skulle försöka smyga sig fram och sätta sig i en bänk han som de andra?--Men tänk, om polisen, som brukade gråla på hans mor, kom och körde ut honom? Åhnej, där i skuggan af den höga kaminen--där kunde han sätta sig, där såg nog ingen honom.

Och lille Josef satte sig där och lyssnade. Han hörde, huru där talades om ting, som han blott förut genom mormor förnummit små glimtar af. Och det lilla törstande lammet drack ur livvets rika källa, som Gud öppnat för oss i sitt ord. Men af allt hvad Josef hörde, fäste sig ingenting så mycket i hans sinne som ordet om Jesu fattigdom på jorden, på det att vi därigenom skulle blifva rika. Till sist uppmanade predikanten alla de närvarande att flitigt läsa sin bibel, så skulle de icke blott själfva blifva rika utan äfven kunna göra andra rika och lyckliga.

Efter den sammankomsten kände sig Josef så lycklig. Den store Guden i himmelen var ju äfven hans fader, och denne skulle han närmare få lära känna i bibeln.

"Ack, den som bara hade en bibel!" suckade han, när han smög sig ut igen från den varma, ljusa salen.

Nästa gång det predikades där, var Josef där igen, men nu kom han icke ensam, han hade en annan gosse med sig. Otto Berg hette den gossen. Hans mor ägde en hvitvaruhandel vid samma gata och brukade anlita Josefs mor till skurning om lördagarna. Otto var en snäll pojke, som gick i söndagsskolan och gärna lånade Josef sina berättelseböcker. Han brukade också rätt ofta springa uppför de många trapporna för att förkorta någon stund för den ofärdige gossen.

Nu följde han honom till bönesalen, där återigen samme vänlige man talade. I dag talade han om vikten af att använda de gåfvor och pund, som Gud gifvit hvar och en att förvalta. Äfven den allra minsta och ringaste i Guds-rike kunde göra något för Jesus, blott det fanns kärlek i hjärtat.

Längst in på natten låg Josef vaken efter den predikan. Han bad Jesus visa honom, hvilket pund han gifvit honom att få tjäna med. Han kände en innerlig kärlek till frälsaren och han önskade, att han på något sätt kunde visa, att han älskade honom. Men han var ju blott en liten ofärdig gosse, och hvad kunde väl en sådan göra.

"Gode Herre Jesus, visa mig något sätt", bad han.

Och frälsaren hörde hans bön enligt sitt löfte: "Hvad I bedjen fadern i mitt namn, det skall jag gifva eder".

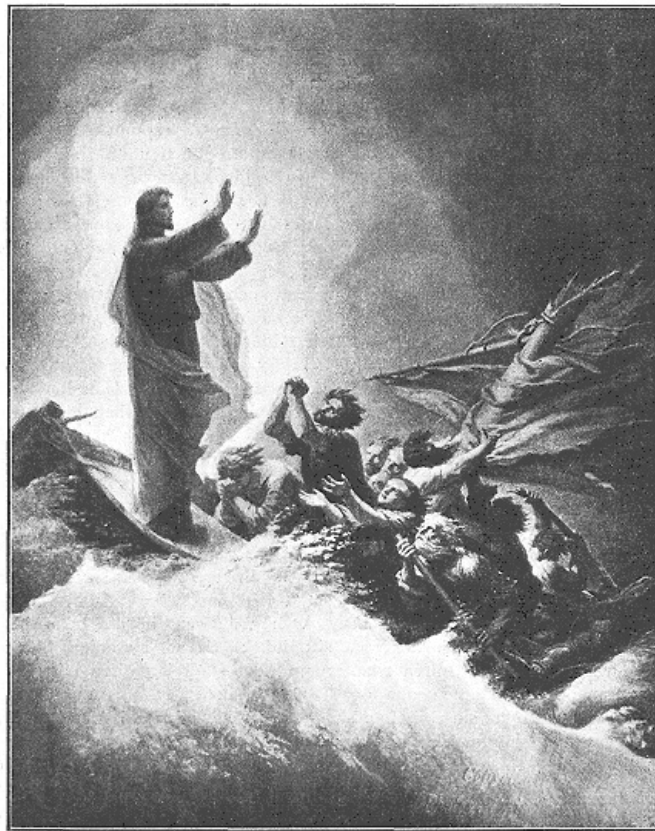
Utom sin lifliga önskan att få veta på hvad sätt han skulle kunna tjäna frälsaren hade Josef ännu en bön, som han oafslåtigen bad att få uppfylld. Han önskade få en egen bibel, ty någon sådan fanns ej i hans hem. När familjen flyttade in från landet, tyckte hans mor, att det ej vore lönt att släpa med sig några böcker, ty hon hade ju aldrig tid att läsa. Mannen söp upp allting och mormor var ju blind, och Josef--ja, ingen tänkte på, att han någon gång skulle vilja läsa i de där "gamla luntorna".

(Forts.)

Det är friskt i skogen.

Med teckning.

Det är friskt i skogen en nordisk vinterdag, när snön ligger djup på marken, knarrande under foten och gnistrande i solljuset. Ja, friskt och vackert är det att få vara därute och se gran och fur bära hela fång af hvit snö på sviktande, mörkgröna grenar och med kronorna böjda under snökristallernas glittrande tyngd.

JESUS STILLAR STORMEN.

Det är friskt och tyst i skogen en klar vintermorgon, medan ännu stjärnorna lysa från den grönblå rymden och synas så nära, som om de sutte i storfurornas topp. De se så vakna och menande ut, som om hvar och en af dem hade en stor, ljus saga att berätta.

DET ÄR FRISKT I SKOGEN.

Det är lif och stämning i skogen en sådan där vintermorgon, när solen går upp och färgar allt i rosenrött. Hör, hur mesarna hvissla och hoppa, lätta och viga från träd till träd. Se, hur domherren lyser med det stora, röda bröstet vändt mot solen. Nu flyttar han sig till en ny kvist för att få mera sol. Men det sker så afmått och tungt, att snön faller från grenarna i ett regn af tusen små silfverstjärnor. Och där längre bort höres spettarnas smattrande hugg, tjäderns och orrens bullrande flykt och ekorrems viga krafsande på släta furustammar.

Ja, hvad det är friskt och vackert och fullt af lif i skogen en sådan vinterdag! Har du varit med där och känt, huru blodet sjuder och svallar af glädje och kärlek till det vackra svenska fosterlandet?

Har du känt, huru mod och kraft och arbetslust vakna oeh växa i hjärtat och spänna armens muskler att föra yxan, så att dess stål gnistrar i solljuset och sänker sig djupt till märgen på skogens jättar, tills de falla till marken med knastrande dån? Är du fjorton år och en svensk gosse af rätta slaget, då har du redan varit med och känt, huru friskt det är i skogen. Då har du ock varit med om att på sjungande slädföre vid bjällrorrs klang med ett par frustande, ångande hästar i tömmarna låta skogens träd åka fram mot hemmet för att där blifva friska stockar i rödmålad vägg eller värmande vinterbrasor på hemmets härd.

Ja, säg själf, du svenska gosse, är det inte friskt i skogen?

J. B. G.

För våra allra minsta.

Goda vänner.

Att de här två, gossen och hunden, äro goda vänner, det kan då hvar och en se. Men huru de lärt sig att hålla af hvarann, se det är en annan fråga. Det skall jag nu tala om för våra allra minsta.

Jo, ser du den där lille gossen har ett hem, ett godt och älskligt hem, som hans far och mor beredt åt sig och sina barn. Där bor den lille, alldeles som du själf bor hos din far och mor, och där har han sett och känt huru de älska honom och hålla af honom och söka bereda honom en ostörd och ogrumlad lycka. Gossen har lärt sig att hålla af far och mor igen, och att vara ett lydigt och snällt barn. Han har också känt, huru godt det gör honom själf ända in i hjärtat, när mor eller far sluter honom i sin famn och talar ömma, vänliga ord till honom. Lillen har en så brinnande lust att vara vänlig och god mot alla, mot far och mor, mot tjänarinnan, mot grannbarnen och mot alla Guds skapade varelser, icke minst mot den förståndige och vänfaste hunden.

Förra sommaren trillade lillen i bäcken, som flyter nedanför hemmet. Ingen människa såg olyckan, men Karo kom som en hvirfvelvind, högg gossen i sjömansjackan och drog honom upp på det torra så kvickt, att han inte hann att ge hals, förrän han låg i gröngräset på bäck-vallen. Då skrek gossen af alla krafter, så att mor kom och tjänarinnan kom och fick se Putte våt och eländig men utom all fara.

Karo satt ett stycke ifrån och såg på huru mor tröstade och ledde in sin gosse. När far korn hem från sitt arbete och fick veta, hvad som skett, då klappade han Karo: "Du är då en präktig och förständig hund. Tack skall du ha, för att du räddat vårt enda barn från att drunkna! Du är en hederspojke." Putte hörde på. Han tyckte som far och mor och så sprang han och slog armarna om Karos hals, såsom du ser å teckningen.

J. B. G.

Feladt och heladt.

Berättelse af "Mormor".

Du får inte kalla mig för *du* längre", sade Greta Moll mycket bestämdt.
"Hvarför det?"

Lotta Bergström framställde sin fråga med ett så oförställt uttryck af förvåning i sina bruna ögon, att Greta kände sig riktigt besvärad och nästan ångrade hvad hon sagt. Slutligen svarade hon dock med en liten knyck på nacken:

"Det passar inte, för jag är en fin flicka och går i en riktig skola i sta'n, och du--du bara traskar i folkskolan."

"Jaså, adjö då--fröken."

Det var med en ton af obeskrifligt förakt, som Lotta sade detta, och sedan sprang hon utan att en enda gång se sig tillbaka tvärs öfver ängen och genom hagen rakt in i den lilla stugan, hvilken utgjorde hennes torftiga hem och där modern just nu stod vid spiselns och lagade maten.

"Hvad nu då, är du redan här igen?" frågade denna och såg helt förvånad på sin flicka.

Men Lotta svarade ej, utan kastade sig gråtande på träsoffan, som stod framme vid fönstret och gömde sitt fräkniga ansikte i förklädet. Det stormade inom henne, och både vreden och sorgen höjde sina röster därinne.

"Hur kunde Greta säga så till mig, som varit hennes bästa vän så länge?" Det var *sorgen*, som suckade så tungt öfver den bittra missräkningen.

Men nu höjde *vreden* sin röst: "Usch, hvad hon blifvit dum och högmodig!--Jag skall aldrig heller bry mig om henne mera."

Det var verkligen en sorglig sanning, att Greta blifvit högmodig och tyckte sig vara mycket för mer än sina forna skolkamrater, och det var detta högmod, som tog sig uttryck i de ord, med hvilka vår berättelse börjar:

"Du får inte kalla mig för du längre."

Greta och Lotta voro jämnåriga och hade varit lekkamrater ända sedan Lottas far och mor flyttade till den lilla stugan, som de hyrt af patron Moll. Lotta var då redan sju år och hennes bror Erik elfva. Han hade redan gått i "storskolan" ett par år och tyckte sig vara en riktig kaxe, hvilket han emellanåt lät Lotta förstå, då hon ej tillräckligt villigt fogade sig i hans befallningar.

De hade kommit till Solbacken--så kallade de sin lilla stuga--tidigt på våren, och en vacker dag i augusti samma år trippade Lotta för första gången på väg till skolan.

Nu började ett nytt skede i den lilla flickans lif. Öfver detta skede kunde man såsom öfverskrift sätta ordet *glädje*, ty hon som mången gång känt sig ensam, emedan hon ej haft någon jämnårig att leka med, hon fick nu så många kamrater, att hon knappt visste, hur hon skulle kunna reda sig med dem alla.

Förut hade hon rätt ofta frågat sin mamma: "Hvad skall jag göra?" men nu fick hon så mycket att tänka på, att hon aldrig hade tid att ha tråkigt.

Bland de små skolkamraterna var det i synnerhet två flickor, som Lotta fäste sig vid och den ena af dem var Greta Moll. Hon var enda barnet till "patrons", och kanske icke så litet bortklemad och själfsvåldig, men i grund och botten var hon dock en liten snäll flicka.

Den andra af Lottas goda vänner var Anna Lisa Pettersson. Hennes far var en fattig skomakare, men fastän han var fattig och hade många barn, var han likväl alltid glad och frimodig, ty han litade på sin himmelske faders hjälp och välsignelse i sitt arbete.

Lotta och Anna Lisa bodde ej långt ifrån hvarandra. Det var blott fem minuters väg emellan Solbacken och Grantorpet. Men gick man utefter stora landsvägen ner till Åby herrgård, där Greta bodde, måste man skynda sig riktigt, om man skulle hinna dit på en kvarts timme.

När de små flickorna samtidigt började skolan, brukade Lotta först gå och hämta Anna Lisa, och sedan trafvade de i väg just som ett par små vagnshästar ner till Greta. Var hon då icke genast färdig, så väntade de gärna, till dess de fingo henne med sig den lilla del af vägen som återstod, innan de kommo fram till skolhuset.

"Mina små blommor", brukade lärarinnan smeksamt kalla barnen. En dag frågade hon, om de kunde förstå, hvarför hon kallade dem så.

Alla barnen funderade, men visste icke, hvad de skulle svara därpå. Till slut reste sig en liten flicka med ljusa lockar kring det rosiga ansiktet och sade blygt:

"Mamma och pappa kalla mig för Gullvifvan."

"Jaså, lilla Eva. Det var ett mycket vackert namn. Men jag menar någonting ännu högre. Jag ser i eder alla *evighetsblommor*, och jag önskar innerligt att ni alla må växa och blomstra i Guds solsken."

Hon sade detta med ett så kärleksfullt allvar, att barnen kände, hvilken betydelse låg däri, ehuru de ej fullt kunde fatta hennes mening.

När de sedan kommo ut under rasten, sade en af gossarne:

"Vet ni hvad?--Jag vill mycket hellre vara en fågel, för han kan flyga hvart han vill, än en blomma, som inte kan komma ur fläcken utan stå på samma ställe jämt." (Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi värdsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 13-19 Febr. 1905.

M. 13.	Mark. 5: 22-24, 35-42.	<i>Jairi dotter.</i>
T. 14.	v. 22-23.	<i>Jairus beder till Jesus för sin dotter.</i>
O. 15.	v. 24.	<i>Jesus följer för att hjälpa.</i>
T. 16.	v. 35-36.	<i>Budskap om död; löfte om lif.</i>
F. 17.	v. 37-38.	<i>Sorg och oro i Jairi hus.</i>
L. 18.	v. 39-40.	<i>Jesus bjuder tystnad,</i>
S. 19.	v. 41-42.	<i>han uppväcker Jairi dotter.</i>

Söndagsskoltext för den 19 Februari.

Mark. 5: 22-24, 35-42.

Minnesvers: Ps. 50:15. Åkalla mig i nöden, så vill jag hjälpa dig, och du skall prisa mig.

UPPSALA 1905. K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

N:o 7
16 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Jairi dotter.

rälsaren hade nyss varit på östra stranden af Genesaret och utdrifvit onda andar från en stackars besatt man. Likväl var hans besök så ovälkommet för folket i Gadara, att de bådo honom gå bort från deras område. Detta vittnar mer än tillräckligt om att dessa människor ej behöfde Jesus och ej uppskattade välsignelsen af hans besök. Den ende, som han där fick hjälpa, var den besatte mannen.

Så for Herren åter öfver Genesaret och kom till Kapernaum. Knappt hade ryktet om hans ankomst försports, förr än mycket folk samlade sig och Jesus talade till dem. Under det han talar, kommer en man med hastiga steg fram till honom. Vi kunna af hans dräkt se, att det är en rik man, det är synagogföreståndaren Jairus. Synagogföreståndarne voro vanligen Jesu fiender, de föraktade profeten från Nasaret. Men så snart Jairus kommer fram, faller han ned för Jesu fötter. Han uttrycker därmed den största möjliga aktning, ty endast för konungen eller inför Gud brukade man falla ned för att tillbedja. Jairus tror, att Jesus är mer än en vanlig människa, därför faller han ned för hans fötter. Han har något på hjärtat, det kunna vi förstå, och under tårar framstammar han sin bön: "Min dotter ligger på sitt yttersta, kom och lägg händerna på henne, att hon må lefva."--När det kära barnet ligger på dödsbädden, då vill ett fadershjärta gärna skaffa hjälp. Gadaras folk hade bedt Jesus gå bort, Jairus ber honom komma. Det var nöden, som gjort Jesu närvaro önskvärd, det var nöden, som lärde Jairus bedja så som han gjorde.

Jesus följer med, men för folkets skull kan han blott gå långsamt. Så blir han uppehållen af en annan, som också söker hjälp. Vi kunna ana, huru Jairus fruktar, att Jesus skall komma för sent. Ja, där komma verkligen några från Jairi hus. De frambära sitt förkrossande budskap: "*Din dotter är död!*" Liksom ej detta vore nog, säga de till Jairus: "Hvarföre gör du numera Mästaren omak?" Men Jairus får också höra en annan röst, full af kärlek och tröst: "*Frukta icke, allenast tro!*"

I detta ögonblick, då dottern är död, och allt synes hopplöst, så manas Jairus att *tro*, ja att tro på honom, som en gång uppväckte änkans son. För de små är denna saliga tros-konst ej så främmande, men vi äldre ha lärt oss att tvifla. Ack, hvilken dyrbar sak är ej tron! Den tror, att Mästarens hand kan gifva lif åt den redan döda, den tror, att det lönar sig att bedja, huru mörkt det ser ut. Gud vare lof, Jairus lämnar icke sin trosståndpunkt, han förtröstar, fastän man tillropar honom: "Hvarför gör du ännu Mästaren omak?" Denna tro får sin härliga lön, ty ingen skall komma på skam, som förtröstar på Herren.

Måtte äfven vi manas att bedja, äfven om det är en vida ringare ting vi behöfva. Ty intet är så ringa, att du ej kan få tala om det för Jesus, och intet är så stort, att du ej kan få hoppas, att Herren skall höra din bön. Ja, Herre, föröka oss tron! Fr. E.

Bilder ur onkel Erics tittskåp.

1. Lycklige Josef.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Jn dag kort före påsk kom hans lille vän Otto i rask fart springande uppför alla fyra trapporna. "Kan du tänka dig, Josef", ropade han, "att farbror Sven varit inne hos oss och bjudit mig ut till Sorunda öfver påskklofvet för att leka med kusinerna. Han gaf mig också en blank krona, som jag skulle få använda alldeles som jag ville."

"Tänk, så snällt af honom!" sade Josef lifligt. Sedan tillade han mera för sig själf: "Det är väl hans pund att göra människorna glada med sina penningar".

"Ja", sade Otto och nickade bekräftande. "Och nu ville jag ge dig den här kronan", fortfor han, "ty du din stackare får ju aldrig komma ut någonstans i det fria och leka som vi andra."

"Åhnej, Otto, inte skall du ge mej slanten, som du själf fått. Ser du, jag behöfver nog inte leka jag som ni andra."

"Du!--Jo, om någon behöfver komma ut, så är det väl du. Ack, om jag finge taga dig med mig! Det får jag inte förstås, men kronan skall du ha, ty--ty--ser du--" och den lille rödkindade Otto lade sin arm omkring den bleke Josefs hals och hviskade: "Ser du, det lofvade jag Jesus." Och Otto såg

både blyg och lycklig ut.

"Tack", sade Josef enkelt. Gossens ögon lyste, då han fortfor: "Otto, Otto, vet du hvad? Jag har bedt Jesus så mycket om en bibel. Tänk--tänk du, om man kunde få en bibel för en krona?"

"Ja, kanske", sade Otto dröjande. "Men vet du, jag hade tänkt, att du skulle använda kronan för att få komma ut litet. Du kunde få åka upp till Skansen och hem igen ett par gånger--skulle du inte vilja det?"

"Nej, tack snälla Otto, jag vill hellre ha en bibel, ty ser du--jag har mitt pund där", tillade han hemlighetsfullt.

Otto såg på sin vän. Hvad Josef kunde bli vacker ibland, tyckte han. Han var ibland så lik den där ängeln, som satt öfver mammas säng.

"Du får göra alldeles som du vill, Josef. Kanske du också vill, att jag skall gå ned i bokhandeln och försöka få en bibel för kronan?"

"Ja, om du ville göra det, vore du allt förfärligt snäll", sade Josef, som nu riktigt strålade af glädje.

På det viset fick Josef sin bibel, hvilken skulle göra honom till den lycklige Josef, som grannarna sedan kallade honom.

Omkring en vecka efter det Josef fått sin bibel, sjuknade han och kunde icke mera gå till sin kära bönesal. Men efter någon tid blef han dock så stark, att han kunde börja studera sin bibel. Hvad den ofärdige gossen njöt af denna läsning, det kunna måhända ej många af eder, små vänner, förstå. Han kände också snart till innehållet af nya testamentets sköna berättelser bättre än många, som i årtal läst den heliga boken.

Det var under en sömnlös natt, som Gud hade uppenbarat för honom, hvaruti hans pund bestod: Han skulle sprida Guds ord bland människorna. Men huru skulle detta ske? Jo, äfven detta hade han fått klart för sig. Han hade en vacker handstil och kunde pränta. Detta kom honom nu väl till pass vid det arbete han tänkte utföra. Genom att för hvarje dag spara in något öre af de mjölkpenningar han fick af sin mor hvar morgon, kunde han skaffa sig litet postpapper jämte de allra näpnaste små kuvert. På papperet textade han så prydligt han kunde alla de bibelord, som gjort honom själf godt och på hvarje kuvert skref han dessa ord: "Tag och läs, hvar och en som går förbi".

Då Josef hade sin bädd alldeles bredvid fönstret, gick det så bra att strö ut de små breffen öfver den lifliga gatan. Detta var nu det sätt, på hvilket han kunde tjäna Gud, och han var glad i sin gärning. Då han fått i ordning en liten brefsamling, bad han: "Gode Gud, välsigna ditt eget ord!" Och så förde vinden lille Josefs små kärleksbudskap ut i världen liksom flingar af nyfallen snö.

O, mina kära små vänner, hvad göra *vi* för Jesus och för människorna omkring oss? Tänk på den frågan och svara på den, då ni i kväll bedja eder aftonbön. Gud välsigne eder alla! (Forts.)

En som gratulerar.

Med teckning.

Det var i midten af maj. På vägen utanför den höga trädgårdsmuren möttes två människor. Den ene var en rik man med glad och fryntlig uppsyn, den andre var en liten fattig pojke i träskor och trasiga kläder, men äfven den lille var vid godt mod och pep och hvisslade i kapp med bofinkarna däruppe i lönnträden.

Den rike, lycklige mannen var som sagdt vid det gladaste lynne, det äro icke alla rika. Han stack handen i fickan och tänkte ge den lille tiggargossen en så stor slant, att han därför kunnat köpa en hel kostym och därtill både skor och strumpor samt en hel skjorta och dito mössa. Men han hejdade sig, han ville pröfva honom först.

"Nej, jag har inte ett dugg att göra."

"Vill du då hjälpa mig, ty jag har en hel hop med arbete, och du kan säkert uträtta åtskilligt?"

"Ja, det kan jag nog."

"Nå, men vill du också?"

"Ja, visst vill jag."

"Kom då, så skall du strax få börja."

Gossen följde med in i trädgården, som för öfrigt var den rike mannens. De följdes åt fram till trädgårdsmästaren, som vördnadsfullt hälsade på sin husbonde.

JAIRI DOTTER

EN SOM GRATULERAR

"Här har jag en liten parfvel med mig, som både vill och kan uträtta åtskilligt, såsom han själf sagt mig, och då är det ju skada, att han inte har någon annan sysselsättning än att härma bofinkarna. Det kan han för öfrigt få göra också här inne, medan han plockar bort ogräs ur blomsterlanden och springer ärenden åt "mäster". Först skall ni nu laga i ordning en jättebukett och sända honom med den hem till min hustru, ty det är i dag hennes namnsdag."

"Jag har redan en bukett i ordning; det är ju i dag den 15: de. Får jag visa den?"

Buketten var utmärkt; den lades i en stor korg och på ett papper skref den rike: Fru Sophie. Så sändes gossen upp till den slottlika bostaden med sin börda och ägaren följde långsamt efter.

Fru Sophie stod på verandan och såg efter sin man, då den lille litet blygt men ändå redigt bar fram både blommorna och hälsningen å papperet. Den lille blef naturligtvis vänligt mottagen och fick både bullar och saft så mycket han förmådde.

"Ser du en sådan liten arbetskarl jag funnit till hjälp åt vår trädgårdsmästare?" Det var den rike, som nu återkom och riktade frågan till sin hustru.

"Men då får du väl ändå bestå honom nya kläder, tänker jag?"

"Just så har jag tänkt." Och så kom det sig, att lille fattige Petter blef en liten fin och flitig gosse, som arbetade så svetten lackade och hvisslade i kapp med bofinkar och löfsångare, så det ekade i trädgården. Men lille Petters mor tackade Gud hvar dag för att han låtit hennes gosse möta en rik man, som var barmhärtig. J. B. G.

En besynnerlig fisk.

Med teckning.

Frambringe vattnet ett vimmel af lefvande varelser!" Så lydde skapareorden i tidens begynnelse, och allt eftersom århundradena rullat fram, har människan kommit till insikt om, att haf och sjöar verkligen vimla af lif. Ju längre forskaren lyckas tränga ned i de vida djupen med sin elektriska lykta och sin bottenskrapa, ju flera nya varelser upptäcker han alltjämt.

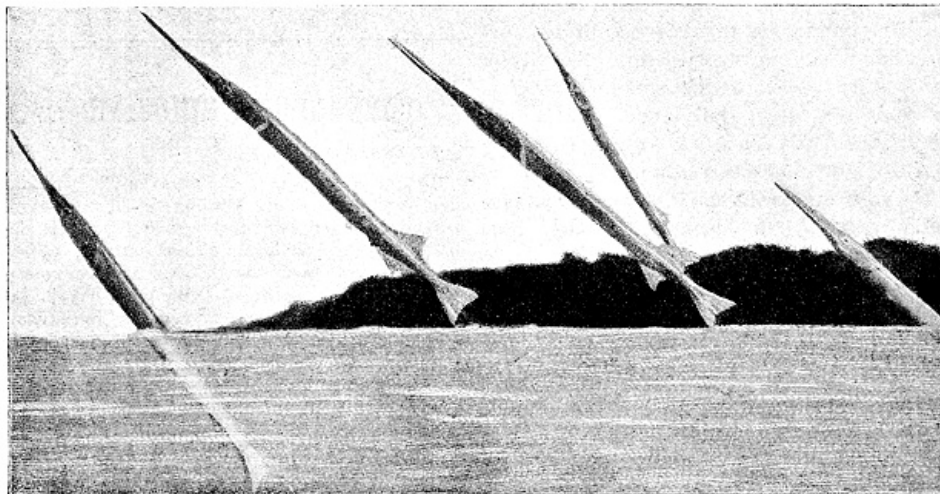
För många af Barnavännens läsare är nog fisken å vår teckning en ny bekantskap, äfven om han hört själfva namnet uttalas i ett annat sammanhang. Ty ordet "*Näbbgädda*" säges, styggt nog, inte bara om fisken.

Näbb-eller horngäddan så kalla vi fisken å vår teckning. Den är lika hemmastadd i alla europeiska haf och än längre bort i världen samt trifes godt i både Nordsjön och Östersjön och är i dessa haf ingalunda en sällsynt företeelse.

Vår teckning visar oss näbbgäddans utseende och skapnad bättre än alla beskrifningar. Hon uppnår en längd af öfver en meter, men hon är smal som en ål och väger ej mer än ett kilo. Anledningen till hennes namn är väl först och främst den långa "näbben", som är bildad af de utdragna käkbenen, hvilka äro väpnade med hvassa tänder ända ut så långt öfverkäken räcker. Men det är mycket möjligt, att namnet härleder sig äfven däraf, att fisken vill nosa och "näbba" på allt den ser. Ligger ett halmstrå eller en kvist och flyter på vattnet, så skall hon genast ränna på dessa föremål med sin långa näbb och liksom undersöka dem. Ibland lockar denna hennes nyfikenhet näbbgäddan i olycka, såsom då hon rusar mot en fiskarbåt så häftigt, att hon dör.

I allmänhet uppträder näbbgäddan vid kusterna i stora stim, vanligen på samma gång som makrillen och anses som ett förebud till dennes ankomst. Hennes föda består af mindre fisk, som hon krossar mellan käkarna, innan hon sväljer dem. Ehuru hennes kött är magert och segt och användes mest till bete, fångas hon likväl ganska mycket.

Vår teckning visar oss, huru näbbgäddan roar sig under vackra sommandagar. Vanligen simmar hon mot stranden nära ytan under slingrande rörelser. Stundom hoppar hon nästan rätt upp i luften, men faller ner igen med stjärten förut. Man kunde tro, att ingenjörerna vid sina ritningar till torpeder haft näbbgäddan i tankarna, så snarlika äro de hoppande fiskarna å teckningen dessa nutidens farliga angreppsvapen mot fartygen i sjöstrider. J. B. G.

EN BESYNNERLIG FISK.

Feladt och heladt.

Berättelse af "Mormor".

(Forts: fr. föreg. n:r.)

Fdenna hans åsikt instämde äfven de andra gossarne, och till sist kommo de öfverens om att flickorna fingo vara blommor bäst de ville, men för dem låg målet högre.

Omväxlande med lek och allvar gingo så några terminer, till dess den dagen randades, då de små skolkamraterna fingo flytta upp i "storskolan".

Men till deras stora sorg lämnade nu Greta den lilla vänkretsen. Saken var nämligen den, att hennes morbror, som bodde i Stockholm, erbjöd sin lilla systerdotter att bo i hans hem och dela undervisningen med hans egna flickor, hvilka voro i den åldern att de skulle börja i en högre flickskola.

Gretas föräldrar antogo med tacksamhet det vänliga anbudet, men själf grät hon strida tårar vid tanken på afskedet från hemmet och alla sina vänner.

"Om det inte vore så många mil till Stockholm ändå!" suckade hon. Men fadern tröstade henne med att hon skulle få komma hem till julen, och--"då skall jag själf komma och hämta dig", tillade han.

Ja, detta var ju visserligen ett godt löfte, förstås, men det var så långt, så långt till julen.

Det blef nu många rörande afsked från både små och stora. Till och med kalvvar och grisar fingo en känsla af att Greta höll af äfven dem, då hon den sista morgonen kom ut i ladugården med fickorna fulla af bröd, som hon delade ut ibland dem, medan tårarna fördunklade hennes eljest så klara ögon.

Hon hade redan dagen förut sagt farväl till Lotta och Anna Lisa, och då hade hon lagt dem allvarligt på hjärtat att tänka på henne hvarenda dag. Hon skulle då aldrig glömma dem--nej aldrig.

* *
*

Greta kände sig mycket ensam den första tiden i sin morbrors hem. Kusinerna voro äldre än hon, och småningom utöfvade de ett stort inflytande på henne. Men detta inflytande var ej alltid af god beskaffenhet, snarare tvärtom.

De voro mycket svaga för fina kläder, och redan samma dag Greta kom, måste hon visa dem sina klädningar.

"Har du ingen stiligare?" frågade de med illa dold missräkning öfver kusinens enkelhet.

"Nej", svarade Greta och vände dem ryggen, harmsen öfver att de så kunde ringakta hennes bästa klädning.

"Lilla landtlollan", kallades hon i smyg af sina nya skolkamrater, hvilka funno henne mycket underlägsen, jämförd med dem själfva. De voro redan små modedockor och talade med stor tvärsäkerhet om hvilka af kamraterna voro "snobbiga" och "stiliga", med flera sådana uttryck, som Greta aldrig förr hört i sitt enkla, landtliga hem.

Det fanns ju visserligen också många snälla, barnsliga flickor i skolan, men i det kotteri, dit Gretas kusiner hörde, och där sålunda äfven Greta hade sina flesta umgängesvänner, rörde sig de dagliga samtalsämnen omkring barnbaler och liknande nöjen. Lärare och lärarinnor kritiserades också och föräldrarnas förmögenhet och rang diskuterades.

Under den första tiden af sin vistelse i Stockholm talade Greta ofta om sina små vänner därhemma, men då ingen visade intresse därför, blef det alltmera sällan, och till sist ertappade hon sig själf därmed, att en hel dag kunde gå till ända, utan att hon en enda gång tänkt på dem. Och så bleknade minnet af dem allt mer och mer.

Utan att hon själf visste det, tog hon allt djupare intryck af sin omgifning. Sålunda började hon att med ringaktning se ned på dem, om hvilka hon inbillade sig, att de stodo lägre än hon, och när hon nu tänkte på sina forna glädjeämnen, fann hon dem simpla och tarfliga. (Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning **eller hvad står det i nästa söndags text?**

Veckan 20-26 Febr. 1905.

M. 20.	Mark. 6:14-29.	<i>Johannes döparens död.</i>
T. 21.	v. 14-16.	<i>Herodes' onda samvete.</i>
O. 22.	v. 17-20.	<i>Orsaken till Johannes' fängslande och död.</i>
T. 23.	v. 21-22.	<i>Herodes' gästabad,</i>
F. 24.	v. 23.	<i>hans löfte.</i>
L. 25.	v. 24-25.	<i>Herodias' list.</i>
S. 26.	v. 26-29.	<i>Döparens död och begrafning.</i>

Söndagsskoltext för den 26 Februari.

Mark. 6:14-29.

Minnesvers: Matt. 24:13. Men den som håller ut intill änden, han skall varda frälst.

UPPSALA 1905. K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

BARNVÄNNEN

N:o 8
23 Febr.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktör: J. B. GAUFFIN, Uppsala.

22 årg.
1905.

Johannes döparens död.

Mark 6: 14-29.

På Jesu tid regerade öfver Galileen och Pereen en romersk lydfurste eller tetrark, som i vår text kallas "konung" Herodes. Denne man hette egentligen Herodes Antipas och var son till Herodes den store, som är känd för sin grymhet och sitt lastbara lif. Det var denne man, som ock ville döda Jesusbarnet och därför påbjöd att döda alla gossebarn i Betlehem, som voro under två år gamla. Herodes Antipas var ogudaktig och orättfärdig liksom fadern, men mindre grym. Sin första gemål, den arabiske konungen Aretas dotter, försköt han. Därpå gifte han sig med sin broders hustru, Herodias, som han lockat att öfverge sin man. Denna synd bestraffade Johannes döparen. Han gick upp till fursten och sade: "Dig är icke lofligt att hafva din broders hustru". Det var en uppenbar synd mot Guds sjette och tionde bud.

På grund af denna bestraffning började den lättfärdiga Herodias dödligt hata Johannes och sökte bringa honom om lifvet. Hon låg öfver Herodes med ett ständigt tal om Johannes oförskämndhet och slutligen lyckades hon öfvertala honom att fångsla döparen och inspärta honom på slottet Makerus, öster om Döda hafvet.

När konung Aretas dotter återkom till sitt hem och berättade om huru skamligt och trolöst Herodes hade förskjutit henne för Herodias skull, då blef Aretas vred och började förbereda ett härtåg mot Herodes. När denne fick kunskap härom, samlade äfven han en här och drog söderut. Men under färden inträffade hans födelsedag. På slottet Makerus lät han då tillreda en stor fäst, till hvilken han inbjöd sina stormän och krigsöfverstar samt andra af Galileens store, som voro med i hans följe. Det var vid denna födelsedagsfäst Herodias dotter uppträdde och dansade inför den halfrusige konungen och hans lika beskaffade gäster. Och så betagen blef han i flickan och hennes dans, att han lofvade henne hvad helst hon begärde ända till hälften af hans rike. När då danserskan rådfrågat sin moder, återkom hon och begärde strax på ett fat Johannes döparens hufvud.

Herodes blef nog med ens nykter, när han får höra denna begäran. Han förstår nu, att det är Herodias list och ränker, i hvilka han blifvit snärjd. Han vill visst icke halshugga Johannes, men i stället för att slita sönder ränkerna och ärligt tillstå, att hvarken Johannes hutvud eller halfva riket är hans, så att han ej kan gifva bort det, låter han leda sig af en falsk hederskänsla, tänker på eden och på hvad gästerna skola säga, faller i Herodias snara och låter en drabant döda Johannes.

Efter dryckeslag, fäster och mord drager nu Herodes ut att möta konung Aretas. Men han och hans folk blifva slagne och med skam återkommer han till hufvudstaden Tiberias. Det är då han får höra talas om Jesu underverk och kraftiga gärningar i Galileen och tror att Jesus är Johannes, som stått upp från de döda. Det skulle ej förvåna oss, om han om nätterna går och vrider händerna af förtviflan och fruktan i det kungliga palatsets salar. Men Herodias lyckas nog också lugna honom igen. Han blir i tillfälle att se Jesus på långfredagen, han blir i tillfälle att håna Jesus och hölja honom i en trasig purpurmantel. Men nu var också hans synders mått rågad. Han reser till Rom för att utverka sig konungatiteln af kejsar Caligula, men i stället blir han anklagad för sina brott och synder, blir landsförvist till Frankrike, där han dog fattig, förskjuten och eländig i staden Lyon.

Herodes syndalif är en kraftig varning för oss alla att taga oss tillvara för all synd och all orättfärdighet. Ty den illa gör, han illa far, och hvad en människa sår, det får hon skörda. Den som sår i sitt kött, han skall af köttet skörda förgängelse, men den som sår i Anden, han skall af Anden skörda evigt lif. Herodes sådde i köttet, han fick skörda förgängelse och förtappelse. Johannes döparen sådde i Anden, han fick i Anden skörda evigt lif. Visserligen fick han böja sitt hufvud under bödelsyxan i Makerus fängelsehåla, men nu bär hans hufvud härlighetens krona i Guds himmel.

J. B. G.

Bilder ur onkel Erics tittskåp.

1. Lycklige Josef.

(Forts fr. föreg. n:r).

En dag, då ett sådant litet "snöfall" kommit ned från den lycklige Josefs fönster, hördes en knackning på dörren till vindsrummet.

"Stig in", sade Josef med bäfvande stämma.

Dörren öppnades och en högväxt, välklädd herre trädde in. Han gick fram till Josef, som ännu satt i fönstersmygen och präntade.

"Jaså det är du, min gosse, som släpper ut dessa små bredufvor?" sade främlingen och höll upp ett bref framför Josef.

"Ja, jag ville tjäna frälsaren, och jag kan inte göra något annat", sade gossen blygt.

"Godt att du kan det, liten", sade främlingen. "Gud har redan välsignat ditt kärleksarbete, ty jag vet åtminstone en, som därigenom fått ögonen öppnade att lära känna Herren Jesus", tillade han.

Josef knäppte ihop sina händer och i hans stora, uttrycksfulla ögon glänste klara tårar. "Tack gode Gud!" hviskade han.

Främlingen satte sig på en stol vid Josefs sida och tog vänligt hans lilla smala hand i sin. "Ja, min gosse, det behagade Gud att genom ditt lilla bref öppna mina ögon för hans kärlek", sade han, "och jag ville tala om det för att uppmuntra dig att fortsätta ditt missionsarbete. Jag gick för en vecka sedan förbi här, försänkt i djupa tankar. Det var en viktig affär, som skulle göras upp och jag var mycket oviss. Då föll ditt lilla budskap ned alldeles framför mig, och jag böjde mig ofrivilligt för att taga upp det. Det lilla brefvet innehöll blott fyra ord: 'Hos Herren är hjälpen'. Men dessa ord voro tillräckliga för att återgifva mig mitt mod. För tillfället hade jag alldeles för brådt för att hinna forska efter hvarifrån budskapet kom.

I dag hade jag åter mina vägar här förbi. Då föll detta lilla bref ned på min hatt, och när jag såg uppåt, fick jag se ännu en flock sådana bredufvor komma långsamt sväfvande nedåt. Jag gick in i porten för att se, hvilket budskap som sändes mig i dag, och då läste jag: 'Jag måste verka hans verk som har sändt mig, medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka'. Joh. 9: 4. Och nu ville jag tacka dig, min unge vän, tillade främlingen med en fuktig glans i sina ögon, "ty du har omedvetet varit mig till stor tjänst genom ditt missionsarbete."

"Det är bara bibelspråk, som jag skrivit af, jag har inte gjort något annat", sade gossen.

"Ja, jag vet det, min gosse, men det är du, som gifvit dem vingar, och därför tackar jag dig och ville så gärna göra något för dig."

Josef såg upp på främlingen med sina strålande, sjäfulla ögon, ur hvilka lyste fram en så innerlig glädje. "Jag är så glad och lycklig", sade han blygt, "ty jag ser nu att frälsaren hört mina böner." Och den lille missionären knäppte ihop sina små magra händer och hviskade: "Tack, käre, gode Gud, att jag fått göra något för dig!"

Främlingen var djupt rörd öfver denna barnsliga förtrolighet, med hvilken den ofärdige gossen talade till Gud. "Du är då mycket lycklig, min gosse, fastän du är ofärdig?" sade han.

"O, ja, jag är så lycklig", svarade Josef med blicken liksom skådande i fjärran. "Kanske jag inte velat gå Guds ärenden, om jag inte varit en krympling", fortfor han, "jag hade väl då varit mest glad åt att få leka--tror inte herrn det?"

"Jo, det kan nog hända. Guds vägar äro högre än våra vägar."

"Och jag är så lycklig öfver att herrn kom upp till mig och talade om det där för mig, ty nu vet

jag, att Gud hört mina böner och att jag får fortsätta att skicka ut mina bref."

"Ja, det får du säkert, och Herren har själf sagt, att hans ord inte skall återkomma fåfängt."

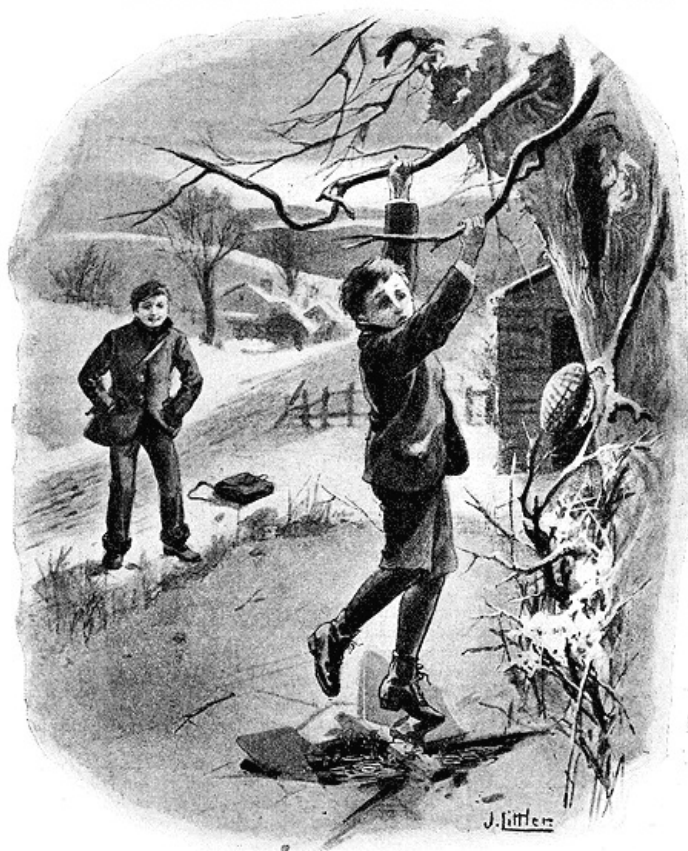
Nu skulle jag väl kunna berätta, att denne främling icke var den ende, som blef välsignad genom Josefs "brefdufvor", men vill för denna gång nöja mig med att tala om, att gossen i honom fick en trofast vän, som sörjde både för honom själf och för hans mor och mormor, så att de ej behöfde lida brist. Sålunda lönade då Herren redan här sin lille tjänare, som så troget förvaltade det pund han fått. Men en gång skall han få ut den bästa delen af denna lön. Då skola kronorna delas ut åt både små och stora, som äro trogna emot Jesus och hans missionsarbete på jorden.

Af denna verklighetsbild kunna vi lära, att äfven barnen få vara små vingårdsarbetare, hvilka kunna skaffa frukt åt frälsaren. Glömmen ej det!

Så skynden då alla kära små
att in i vår Herres vingård gå.
Arbeten troget vid sång och bön,
så skall eder gifvas som nådelön
en krona skön.

Däråt gläder sig eder ringe vän

Onkel Eric.

PÅ SVAG IS.

SMÅ SOM GÅ I VÄGEN.

På svag is.

Med teckning.

Gå inte ut på isen, Johan! Den är för svag och bär inte än. Lyd nu och gå direkt till skolan!"

Det var Johans mor, som med dessa ord förmanade sin gosse och sände honom på väg till arbetet med bokväskan på ryggen.

Frosten hade varit synnerligen stark under natten, så att små grunda sjöar och åar buro blanka, lockande isbryggor. På skolvägen träffade Johan en kamrat, som full af ifver tog honom med sig till den buktande ån. Han sprang själf först ett par gånger öfver isen och hånade Johan, som var en så rädd stackare, att han inte tordes. Isen hade knakat duktigt vid kamratens försök, hvarför Johan tvekade till en början. Moderns ord ljödo ock för hans öron och samvete, men till sist skulle han ändå visa, att han inte var rädd, tog en väldig sats och slog kana tvärs öfver ån. Men isen brast under alen vid andra stranden. Han fick tag i ett par grenar men han orkade inte hålla sig, tills hjälp kom, utan han föll rätt ned i vaken så att vattnet räckte honom under hakan.

Ja, där stod nu Johan och kunde hvarken komma upp eller framåt. Han måste slå sönder isen med händerna och sträfva sig upp med kamratens hjälp. Men hu-u-u, hvilket kallbad!

Huru skulle han nu bete sig? Inte vågade han gå hem, och i skolan måste han vara om en timme. Han sprang så våt han var till skolan, sedan han tömt vattnet ur sina skor.

På den tiden hade man på landet, där Johan bodde, en väldig skolsal med en stor, härlig, brungul kakelugn. I den plögade gossarne själfva i tur och ordning hvarje dag elda riktiga stockbrasor. Här klädde nu Johan af sig det mesta af kläderna jämte strumpor och skor och satte sig själf på trappstegen tätt framför brasan för att torka och värma sig. Gossarne stodo i täta dubbla led omkring honom och gömde honom för flickorna, som så småningom började komma till skolan äfven de. När läraren sen klockan nio kom in för att börja arbetet, var Johan klädd och hans kläder "nästan" torra, så att ingenting märktes.

På middagen talte gossen om hela historien för far och mor, bad dem om förlåtelse och lofvade, att icke gå ut på isen utan föräldrarnas samtycke.

Naturligtvis förläto de sin Johan, som ju fått straff nog för att han utan mors löfte gått på svag is. Och underbart nog fick han inte ens den allra ringaste snufva eller hosta på kuppen. På den tiden voro gossarne mycket starka, härdade och friska af sig, och inte heller fanns det någon influensa,

För våra allra minsta.

I. Små som gå i vägen.

Med teckning.

Småttingarne ha så innerligen roligt, där de sitta på trappan med sina leksaker och låta tankarna löpa ut i vida världen, såsom de tycka. Men egentligen bygga de i tankarna upp en alldeles ny värld, full af de sällsammaste företeelser.

Ser du den lille med trähästen? Han har ridit på solstrålarnas gyllene bro öfver skogar och fält, öfver sjöar och haf, och flickorna de ha suttit bakom honom på hästryggen och hållit i sig starkt, så starkt, att de inte måtte falla af och göra sig illa. Och de ha inte fallit af hästen utan ridit långt ut i världen till Egypti land, där Nilfloden så lång, så lång flyter genom landet. De ha tänkt på Mose, den lille israelitiske gossen, som låg här på Nilens vatten och flöt omkring i rörkistan. De ha tyckt sig både se honom och höra honom gråta. De ha också sett faraos dotter komma med sina hoftärnor i en lång rad i brokiga silkeskläder. De nalkas Nilstranden och höra barnet gråta i rörkistan, de hämta den och öppna locket och få se den lille vackre gossen. Det flyger ett solskensskimmer öfver ansiktet på faraos dotter och på alla hennes tärnor. De jubla och klappa i händerna och vinka med sina solfjädrar åt barnet, som åter ler genom tårarna, när vänliga händer sträckas mot honom och lyfta honom ur denna trånga, mörka vagga. De ämna följa prinsessan och hennes tärnor vidare--men de äro genast hemma igen i den mörka trappan, dit solstrålarnas gyllene bro tränger.

"Ur vägen med er!" ljuder en obarmhärtigt sträng och barsk röst. Det är en något äldre flicka, som med en stor kvast sopar trappan ren. Barnens kaffekoppar krossas utan förskoning, gossen hinner lyckligtvis rädda sin präktiga häst, men den ljufliga leken och färden till Egypti land tog ett ledsamt slut.

"Stackars små, som gå i vägen", ljuder en vänlig röst från ett fönster tvärs öfver gården. "Kom till min trappa, kära barn!" fortsätter samma vänliga röst, "sätt er där och fortsätt att leka!"

Men det gick inte att leka mer den gången. Ett groft grepp var taget i de fina strängarna af barnens fantasi. De sköna bilderna i barnens värld hade likt deras leksaker brustit och gått i spillror.

J. B. G.

II. En liten musiker.

Med teckning.

Far hade en stor basfiol, som sjöng vackra, fylliga toner, när han spelade på den. Än voro tonerna djupa och dallrande som de lägsta på en kyrkorgel, än höga och klara och klangfulla, som om de strömmat fram ur klockstycket från en klarinett.

Och lillan hade lyssnat till tonerna från hon var ett år gammal. I början trodde hon, att det bodde en liten sångare i det stora instrumentet. Hon hade lagt örat intill dess väggar och sagt: "Hör, hur han sjunger där inne!" Men när hon blef litet större, fick hon veta, att det var strängarna, som sjöngo och dallrade, när far strök dem med stråken.

Nu var hon "stor" och kunde själf sjunga enkla sånger, som far spelade. Men när han ibland spelade fina saker och mor beledsagade dem med musik från pianot, då kröp lillan upp i ett soffhörn, knäppte sina händer och lyssnade och drömde och tyckte att det var en hel skara sångare, som sjöng ur de båda instrumenten.

Ja, nu var lillan "stor", så stor att hon själf kunde föra fars stråke öfver strängarna och låta dem sjunga för sig långa, mjuka toner. Men hon var inte ännu så stor, att hon med sina små fingrar kunde trycka ned strängarna och få toner i mängd såsom hennes far. Men lillan växer för hvarje

dag och hvarje år, och rätt hvad det är kan hon nog spela på annat sätt än på lösa strängarna. *J. B. G.*

Feladt och heladt.

Berättelse af "Mormor".

(Forts.)

Hon hade gladt sig så mycket att få resa hem till julen, och hade hon fått det, skulle detta varit en stor hjälp för henne. Men en vecka innan skolan slutade sjuknade hon i difteri. Hon måste genast föras till sjukhuset, där hon sedan fick ligga under hela julferien.

En stjärna lyste dock på Gretas mörka himmel denna dystra tid, och denna stjärna var syster Lydia, hennes trofasta sköterska. Hon var en lefvande kristen och hade valt en sjuksköterskas ansvarsfulla och tålmodspröfvande kall af önskan att därigenom kunna tjäna sin herre och frälsare.

"Syster Lydia", sade Greta en dag med matt röst, "bed Gud, att han snart gör mig frisk."

"Det har jag gjort flere gånger, barnet mitt", sade hon, "men bed själf du Greta."

"Det kan jag inte", svarade Greta missmodigt.

"Jo, visst kan du det, lika lätt som du ber din mamma eller pappa om någonting."

Denna tanke, att bönen var en så enkel och naturlig sak, var alldeles ny för Greta. Hon hade några oklara begrepp om att det skulle gå mycket högtidligt till, och de morgon-och aftonböner hon hvarje dag läste, passade inte, tyckte hon.

Några dagar därefter, då syster Lydia stannat en stund hos henne, sade hon: "Nu har jag bedt Gud om att bli frisk den här veckan, och så har jag talat om för honom, hur mycket jag längtar efter pappa och mamma. Men så har jag bedt honom om en sak till."

"Hvad då, lilla Greta?"

"Jo, att jag måtte kunna bli riktigt snäll."

Nu ropade någon på syster Lydia, så att hon måste gå, utan att få svara.--

I början på det nya året fick Greta lämna sjukhuset. Men innan dess hade syster Lydia måst lofva "riktigt säkert" att komma ut till Åby någon gång under sommaren. (Forts.)

Barnavännens anmälan 1905

Se föregående nummer!

De som själfva läst Barnavännen och funnit den vara en god och lämplig tidning för barnen i söndagsskolan och för barnen i hemmet, dem bedja vi vördsammast därom, att de må söka uppmuntra vänner och bekanta att prenumerera på den för deras barn. Om blott hvarje postprenumerant sökte bereda rum för Barnavännen i ännu ett hem, så skulle flera tusen små blifva i tillfälle att läsa den.

Söndagsskolans lärare och lärarinnor samt öfriga församlingsmedlemmar bedja vi söka bereda tidningen inträde i nya söndagsskolor och i nya kretsar.

Prenumerationen fortfar hela året.

Uppsala i Jan. 1905.

REDAKTIONEN.

Bibelläsning
eller hvad står det i nästa söndags text?

Veckan 27 Febr.-5 Mars 1905.

M. 27.	Fil. 2:5-11.	<i>Kristi underbara storhet.</i>
T. 28.	v. 5-6.	<i>Hans storhet i sinnelaget.</i>
O. 1.	v. 7.	<i>i tjänande kärlek,</i>
T. 2.	v. 8.	<i>i ödmjukhet och lydnad.</i>
F. 3.	v. 9.	<i>Gud sätter sitt insegel på Jesu storhet.</i>
L. 5.	v. 10.	<i>Alla varelser skola känna sig små inför Jesu storhet</i>
S. 5.	v. 11.	<i>och högt bekänna den.</i>

Söndagsskoltext för den 5 Mars.

Fil. 2:5-11.

Minnesvers: 2 Kor. 8:9. Ty I kännen vår Herre Jesu Kristi nåd, att han, ehuru rik, vardt fattig för eder skull, på det att I genom hans fattigdom skullen varda rika.

UPPSALA 1905. K. W. APPELBERGS BOKTRYCKERI.

*** END OF THE PROJECT GUTENBERG EBOOK BARNAVÄNNEN, 1905-02 ***

Updated editions will replace the previous one—the old editions will be renamed.

Creating the works from print editions not protected by U.S. copyright law means that no one owns a United States copyright in these works, so the Foundation (and you!) can copy and distribute it in the United States without permission and without paying copyright royalties. Special rules, set forth in the General Terms of Use part of this license, apply to copying and distributing Project Gutenberg™ electronic works to protect the PROJECT GUTENBERG™ concept and trademark. Project Gutenberg is a registered trademark, and may not be used if you charge for an eBook, except by following the terms of the trademark license, including paying royalties for use of the Project Gutenberg trademark. If you do not charge anything for copies of this eBook, complying with the trademark license is very easy. You may use this eBook for nearly any purpose such as creation of derivative works, reports, performances and research. Project Gutenberg eBooks may be modified and printed and given away—you may do practically ANYTHING in the United States with eBooks not protected by U.S. copyright law. Redistribution is subject to the trademark license, especially commercial redistribution.

START: FULL LICENSE
THE FULL PROJECT GUTENBERG LICENSE
PLEASE READ THIS BEFORE YOU DISTRIBUTE OR USE THIS WORK

To protect the Project Gutenberg™ mission of promoting the free distribution of electronic works, by using or distributing this work (or any other work associated in any way with the phrase “Project Gutenberg”), you agree to comply with all the terms of the Full Project Gutenberg™ License available with this file or online at www.gutenberg.org/license.

Section 1. General Terms of Use and Redistributing Project Gutenberg™ electronic works

1.A. By reading or using any part of this Project Gutenberg™ electronic work, you indicate that you have read, understand, agree to and accept all the terms of this license and intellectual property (trademark/copyright) agreement. If you do not agree to abide by all the terms of this agreement, you must cease using and return or destroy all copies of Project Gutenberg™ electronic works in your possession. If you paid a fee for obtaining a copy of or access to a Project Gutenberg™ electronic work and you do not agree to be bound by the terms of this agreement, you may obtain a refund from the person or entity to whom you paid the fee as set forth in paragraph 1.E.8.

1.B. “Project Gutenberg” is a registered trademark. It may only be used on or associated in any way with an electronic work by people who agree to be bound by the terms of this agreement. There are a few things that you can do with most Project Gutenberg™ electronic works even without complying with the full terms of this agreement. See paragraph 1.C below. There are a lot of things you can do with Project Gutenberg™ electronic works if you

follow the terms of this agreement and help preserve free future access to Project Gutenberg™ electronic works. See paragraph 1.E below.

1.C. The Project Gutenberg Literary Archive Foundation (“the Foundation” or PGLAF), owns a compilation copyright in the collection of Project Gutenberg™ electronic works. Nearly all the individual works in the collection are in the public domain in the United States. If an individual work is unprotected by copyright law in the United States and you are located in the United States, we do not claim a right to prevent you from copying, distributing, performing, displaying or creating derivative works based on the work as long as all references to Project Gutenberg are removed. Of course, we hope that you will support the Project Gutenberg™ mission of promoting free access to electronic works by freely sharing Project Gutenberg™ works in compliance with the terms of this agreement for keeping the Project Gutenberg™ name associated with the work. You can easily comply with the terms of this agreement by keeping this work in the same format with its attached full Project Gutenberg™ License when you share it without charge with others.

1.D. The copyright laws of the place where you are located also govern what you can do with this work. Copyright laws in most countries are in a constant state of change. If you are outside the United States, check the laws of your country in addition to the terms of this agreement before downloading, copying, displaying, performing, distributing or creating derivative works based on this work or any other Project Gutenberg™ work. The Foundation makes no representations concerning the copyright status of any work in any country other than the United States.

1.E. Unless you have removed all references to Project Gutenberg:

1.E.1. The following sentence, with active links to, or other immediate access to, the full Project Gutenberg™ License must appear prominently whenever any copy of a Project Gutenberg™ work (any work on which the phrase “Project Gutenberg” appears, or with which the phrase “Project Gutenberg” is associated) is accessed, displayed, performed, viewed, copied or distributed:

This eBook is for the use of anyone anywhere in the United States and most other parts of the world at no cost and with almost no restrictions whatsoever. You may copy it, give it away or re-use it under the terms of the Project Gutenberg License included with this eBook or online at www.gutenberg.org. If you are not located in the United States, you will have to check the laws of the country where you are located before using this eBook.

1.E.2. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is derived from texts not protected by U.S. copyright law (does not contain a notice indicating that it is posted with permission of the copyright holder), the work can be copied and distributed to anyone in the United States without paying any fees or charges. If you are redistributing or providing access to a work with the phrase “Project Gutenberg” associated with or appearing on the work, you must comply either with the requirements of paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 or obtain permission for the use of the work and the Project Gutenberg™ trademark as set forth in paragraphs 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.3. If an individual Project Gutenberg™ electronic work is posted with the permission of the copyright holder, your use and distribution must comply with both paragraphs 1.E.1 through 1.E.7 and any additional terms imposed by the copyright holder. Additional terms will be linked to the Project Gutenberg™ License for all works posted with the permission of the copyright holder found at the beginning of this work.

1.E.4. Do not unlink or detach or remove the full Project Gutenberg™ License terms from this work, or any files containing a part of this work or any other work associated with Project Gutenberg™.

1.E.5. Do not copy, display, perform, distribute or redistribute this electronic work, or any part of this electronic work, without prominently displaying the sentence set forth in paragraph 1.E.1 with active links or immediate access to the full terms of the Project Gutenberg™ License.

1.E.6. You may convert to and distribute this work in any binary, compressed, marked up, nonproprietary or proprietary form, including any word processing or hypertext form. However, if you provide access to or distribute copies of a Project Gutenberg™ work in a format other than “Plain Vanilla ASCII” or other format used in the official version posted on the official Project Gutenberg™ website (www.gutenberg.org), you must, at no additional cost, fee or expense to the user, provide a copy, a means of exporting a copy, or a means of obtaining a copy upon request, of the work in its original “Plain Vanilla ASCII” or other form. Any alternate format must include the full Project Gutenberg™ License as specified in paragraph 1.E.1.

1.E.7. Do not charge a fee for access to, viewing, displaying, performing, copying or distributing any Project Gutenberg™ works unless you comply with paragraph 1.E.8 or 1.E.9.

1.E.8. You may charge a reasonable fee for copies of or providing access to or distributing Project Gutenberg™ electronic works provided that:

- You pay a royalty fee of 20% of the gross profits you derive from the use of Project Gutenberg™ works calculated using the method you already use to calculate your applicable taxes. The fee is owed to the owner of the Project Gutenberg™ trademark, but he has agreed to donate royalties under this paragraph to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation. Royalty payments must be paid within 60 days following each date on which you prepare (or are legally required to prepare) your periodic tax returns. Royalty payments should be clearly marked as such and sent to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation at the address specified in Section 4, "Information about donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation."
- You provide a full refund of any money paid by a user who notifies you in writing (or by e-mail) within 30 days of receipt that s/he does not agree to the terms of the full Project Gutenberg™ License. You must require such a user to return or destroy all copies of the works possessed in a physical medium and discontinue all use of and all access to other copies of Project Gutenberg™ works.
- You provide, in accordance with paragraph 1.F.3, a full refund of any money paid for a work or a replacement copy, if a defect in the electronic work is discovered and reported to you within 90 days of receipt of the work.
- You comply with all other terms of this agreement for free distribution of Project Gutenberg™ works.

1.E.9. If you wish to charge a fee or distribute a Project Gutenberg™ electronic work or group of works on different terms than are set forth in this agreement, you must obtain permission in writing from the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the manager of the Project Gutenberg™ trademark. Contact the Foundation as set forth in Section 3 below.

1.F.

1.F.1. Project Gutenberg volunteers and employees expend considerable effort to identify, do copyright research on, transcribe and proofread works not protected by U.S. copyright law in creating the Project Gutenberg™ collection. Despite these efforts, Project Gutenberg™ electronic works, and the medium on which they may be stored, may contain "Defects," such as, but not limited to, incomplete, inaccurate or corrupt data, transcription errors, a copyright or other intellectual property infringement, a defective or damaged disk or other medium, a computer virus, or computer codes that damage or cannot be read by your equipment.

1.F.2. LIMITED WARRANTY, DISCLAIMER OF DAMAGES - Except for the "Right of Replacement or Refund" described in paragraph 1.F.3, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, the owner of the Project Gutenberg™ trademark, and any other party distributing a Project Gutenberg™ electronic work under this agreement, disclaim all liability to you for damages, costs and expenses, including legal fees. YOU AGREE THAT YOU HAVE NO REMEDIES FOR NEGLIGENCE, STRICT LIABILITY, BREACH OF WARRANTY OR BREACH OF CONTRACT EXCEPT THOSE PROVIDED IN PARAGRAPH 1.F.3. YOU AGREE THAT THE FOUNDATION, THE TRADEMARK OWNER, AND ANY DISTRIBUTOR UNDER THIS AGREEMENT WILL NOT BE LIABLE TO YOU FOR ACTUAL, DIRECT, INDIRECT, CONSEQUENTIAL, PUNITIVE OR INCIDENTAL DAMAGES EVEN IF YOU GIVE NOTICE OF THE POSSIBILITY OF SUCH DAMAGE.

1.F.3. LIMITED RIGHT OF REPLACEMENT OR REFUND - If you discover a defect in this electronic work within 90 days of receiving it, you can receive a refund of the money (if any) you paid for it by sending a written explanation to the person you received the work from. If you received the work on a physical medium, you must return the medium with your written explanation. The person or entity that provided you with the defective work may elect to provide a replacement copy in lieu of a refund. If you received the work electronically, the person or entity providing it to you may choose to give you a second opportunity to receive the work electronically in lieu of a refund. If the second copy is also defective, you may demand a refund in writing without further opportunities to fix the problem.

1.F.4. Except for the limited right of replacement or refund set forth in paragraph 1.F.3, this work is provided to you 'AS-IS', WITH NO OTHER WARRANTIES OF ANY KIND, EXPRESS OR IMPLIED, INCLUDING BUT NOT LIMITED TO WARRANTIES OF MERCHANTABILITY OR FITNESS FOR ANY PURPOSE.

1.F.5. Some states do not allow disclaimers of certain implied warranties or the exclusion or limitation of certain types of damages. If any disclaimer or limitation set forth in this agreement violates the law of the state applicable to this agreement, the agreement shall be interpreted to make the maximum disclaimer or limitation permitted by the applicable state law. The invalidity or unenforceability of any provision of this agreement shall not void the remaining provisions.

1.F.6. INDEMNITY - You agree to indemnify and hold the Foundation, the trademark owner, any agent or employee of the Foundation, anyone providing copies of Project Gutenberg™ electronic works in accordance with this agreement, and any volunteers associated with the production, promotion and distribution of Project Gutenberg™ electronic works, harmless from all liability, costs and expenses, including legal fees, that arise directly or indirectly from any of the following which you do or cause to occur: (a) distribution of this or any Project Gutenberg™ work, (b) alteration, modification, or additions or deletions to any Project Gutenberg™ work, and (c) any Defect you cause.

Section 2. Information about the Mission of Project Gutenberg™

Project Gutenberg™ is synonymous with the free distribution of electronic works in formats readable by the widest variety of computers including obsolete, old, middle-aged and new computers. It exists because of the efforts of hundreds of volunteers and donations from people in all walks of life.

Volunteers and financial support to provide volunteers with the assistance they need are critical to reaching Project Gutenberg™'s goals and ensuring that the Project Gutenberg™ collection will remain freely available for generations to come. In 2001, the Project Gutenberg Literary Archive Foundation was created to provide a secure and permanent future for Project Gutenberg™ and future generations. To learn more about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation and how your efforts and donations can help, see Sections 3 and 4 and the Foundation information page at www.gutenberg.org.

Section 3. Information about the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

The Project Gutenberg Literary Archive Foundation is a non-profit 501(c)(3) educational corporation organized under the laws of the state of Mississippi and granted tax exempt status by the Internal Revenue Service. The Foundation's EIN or federal tax identification number is 64-6221541. Contributions to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation are tax deductible to the full extent permitted by U.S. federal laws and your state's laws.

The Foundation's business office is located at 809 North 1500 West, Salt Lake City, UT 84116, (801) 596-1887. Email contact links and up to date contact information can be found at the Foundation's website and official page at www.gutenberg.org/contact

Section 4. Information about Donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation

Project Gutenberg™ depends upon and cannot survive without widespread public support and donations to carry out its mission of increasing the number of public domain and licensed works that can be freely distributed in machine-readable form accessible by the widest array of equipment including outdated equipment. Many small donations (\$1 to \$5,000) are particularly important to maintaining tax exempt status with the IRS.

The Foundation is committed to complying with the laws regulating charities and charitable donations in all 50 states of the United States. Compliance requirements are not uniform and it takes a considerable effort, much paperwork and many fees to meet and keep up with these requirements. We do not solicit donations in locations where we have not received written confirmation of compliance. To SEND DONATIONS or determine the status of compliance for any particular state visit www.gutenberg.org/donate.

While we cannot and do not solicit contributions from states where we have not met the solicitation requirements, we know of no prohibition against accepting unsolicited donations from donors in such states who approach us with offers to donate.

International donations are gratefully accepted, but we cannot make any statements concerning tax treatment of donations received from outside the United States. U.S. laws alone swamp our small staff.

Please check the Project Gutenberg web pages for current donation methods and addresses. Donations are accepted in a number of other ways including checks, online payments and credit card donations. To donate, please visit: www.gutenberg.org/donate

Section 5. General Information About Project Gutenberg™ electronic works

Professor Michael S. Hart was the originator of the Project Gutenberg™ concept of a library of electronic works that could be freely shared with anyone. For forty years, he produced and distributed Project Gutenberg™ eBooks with only a loose network of volunteer support.

Project Gutenberg™ eBooks are often created from several printed editions, all of which are confirmed as not protected by copyright in the U.S. unless a copyright notice is included. Thus, we do not necessarily keep eBooks in compliance with any particular paper edition.

Most people start at our website which has the main PG search facility: www.gutenberg.org.

This website includes information about Project Gutenberg™, including how to make donations to the Project Gutenberg Literary Archive Foundation, how to help produce our new eBooks, and how to subscribe to our email newsletter to hear about new eBooks.